Sąd Okręgowy w Warszawie
I Wydział Cywilny
Al. Solidarności 127
00-898 Warszawa

Sygn. akt I C 420/14
Dnia 16 czerwca 2014r.
w odpowiedzi należy podać sygn. akt

Polski Związek Tenisa Stołowego
ul. Mokotowska 24
00-561 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU POSTANOWIENIA

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny doręcza jako pozwanemu odpis postanowienia z dnia 13 czerwca 2014 roku w sprawie z powództwa Klubu Sportowo Turystycznego Energa Manekin Toruń przeciwko Polskiemu Związkowi Tenisa Stołowego o ustalenie.

Na postanowienie przysługuje prawo wniesienia zażalenia.

Sekr. Sądowy Paulina Bondel

POUCZENIE

1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, na postanowienie kończące postępowanie stronom służy zażalenie.
2. Na inne postanowienie służy zażalenie tylko w przypadkach wyraźnie w ustawie wskazanych.
3. Zażalenie wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone postanowienie lub zarządzenie.
4. Jeśli ustawa nakazuje doręczenie odpisu postanowienia (zarządzenia), termin do zażalenia liczy się od daty doręczenia. Wynosi on siedem dni. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu nie będzie przyjęte.

Pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 19 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie informatycznym.

ODPIS

Sygn. akt I C 420/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny

W składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Alicja Fronczyk**

Po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

Sprawy z powództwa Klubu Sportowo – Turystycznego Energa Manekin Toruń z siedzibą w Toruniu

Przeciwko Polskiemu Związkowi Tenisa Stołowego

O ustalenie

W przedmiocie wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

PZTS
L. dz. 419
wpł. dn. 18.06.2014
Podpis

postanawia:

oddalić wniosek.

SSO Alicja Fronczyk

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 maja 2007 roku powód Klub Sportowo – Turystyczny Energa Manekin Toruń z siedzibą w Toruniu domagał się udzielenia zabezpieczenia jego roszczenia o ustalenie nieważności decyzji nr 046/2013/2014 Wydziału Rozgrywek Polskiego Związku Tenisa Stołowego z dnia 23 stycznia 2014 roku w sprawie weryfikacji wyników meczów Superligi mężczyzn z powodu udziału w meczu ligowym zawodnika nieuprawnionego, ustalenie nieważności uchwały Zarządu Polskiego Związku Tenisa Stołowego z dnia 21 lutego 2014 roku o utrzymaniu w mocy powyższą decyzję – poprzez wstrzymanie wykonania decyzji z dnia 23 stycznia 2014 roku i uchwały z dnia 21 lutego 2014 roku i dopuszczenie powoda do udziału w rozgrywkach (k. 3v).

W uzasadnieniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia powód wskazał, że niewstrzymanie wykonania kwestionowanej decyzji i uchwały uniemożliwia mu udział w rozgrywkach, a według powoda decyzje pozwanego podjęte zostały z naruszeniem statutu oraz regulaminu rozgrywek (k. 7v).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Klub Sportowo – Turystyczny Energa Manekin Toruń z siedzibą w Toruniu jest stowarzyszeniem kultury fizycznej i członkiem pozwanego Polskiego Związku Tenisa Stołowego biorącym udział w rozgrywkach Superligi Mężczyzn w sezonie 2013/2014. Decyzją nr 046/2013/2014 z dnia 23 stycznia 2014 roku w sprawie weryfikacji wyników meczów Superligi Mężczyzn Wydział Rozgrywek Polskiego Związku Tenisa Stołowego uznał, że zawodnik Wi Chih – Chi (obywatel Tajwanu) reprezentujący w sezonie 2013/2014 powodowy klub sportowy był nieuprawniony do uczestniczenia w rozgrywkach drużynowych Superligi mężczyzn prowadzonych przez Polski Związek Tenisa Stołowego od dnia 25 września 2013 roku z powodu uczestniczenia w meczu nr 10 014 Pucharu Kang De 2013 rok – zawodach pierwszej ligi chińskiej rozegranych w dniach 25-29 września 2013 roku w Chinach, co skutkowało zweryfikowaniem meczów nr 013,017, 021 i 028 jako walkowery dla drużyn przeciwnych w stosunku 3:0, nałożeniem kary finansowej w łącznej wysokości 4 000 zł., a w związku z czterokrotnym nałożeniem kar regulaminowej drużynę powoda wykluczył z dalszych rozgrywek w sezonie 2013/2014 z prawem uczestniczenia w rozgrywkach sezonu 2014/2015 (**dowód: d**ecyzja k. 26-26v).

Uchwałą Zarządu Polskiego Związku Tenisa Stołowego z dnia 21 lutego 2014 roku powyższa decyzja została utrzymana w mocy (**dowód:** uchwała k. 42).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o decyzję i uchwałę, którym przydał moc dowodową i walor wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o zabezpieczenie roszczenia jest niezasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 730 § 1 k.p.c. w celu zabezpieczenia roszczenia, którego dochodzić można w sądzie powszechnym lub przed sądem polubownym, sąd może wydać zarządzenie tymczasowe, jeżeli roszczenie jest wiarogodne, a brak zabezpieczenia mógłby wierzyciela pozbawić zaspokojenia. Wydanie zarządzenia tymczasowego jest dopuszczalne także w innych wypadkach, gdy jest to konieczne do zabezpieczenia wykonalności orzeczenia w sprawie. W myśl art. 731 k.p.c. zarządzenie tymczasowe nie może zmierzać do

zaspokojenia roszczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Stosownie do treści art. 737 § 1 k.p.c. we wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego należy podać i uprawdopodobnić okoliczności, które uzasadniają żądanie zabezpieczenia. Zgodnie z treścią art. 755 § 1 k.p.c. gdy przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd wydaje zarządzenia, jakie stosownie do okoliczności uważa za odpowiednie, nie wyłączając zarządzeń przewidzianych do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. Gdy w związku z przedmiotem sprawy okaże się to konieczne, zarządzenie takie może również polegać na unormowaniu stosunków na czas trwania postępowania. Unormowanie z art. 731 k.p.c., według którego zarządzenie tymczasowe nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia dotyczy zarówno zabezpieczenia roszczeń pieniężnych (art. 747 k.p.c.), jak i zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych (art. 755 § 1 k.p.c.).

Przed przejściem do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie zabezpieczenia należy ustalić, czy roszczenia, którego zabezpieczenia domaga się powód, dochodzić można w sądzie powszechnym, tylko takie bowiem roszczenie może zostać zabezpieczone sądownie (art. 730 § 1 k.p.c.).

W polskim porządku prawnym zasady uprawiania i organizowania sportu reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 2010 roku o sporcie (Dz. U. nr 127, poz. 857 ze zm.) (art. 1). Art. 3 ust. 1 tej ustawy stanowi, że działalność sportowa jest prowadzona w szczególności w formie klubu sportowego. W myśl ust. 2 tego przepisu klub sportowy działa jako osoba prawna. Art. 7 ust. 1 wskazuje, że w celu organizowania i prowadzenia współzawodnictwa w danym sporcie może być utworzony polski związek sportowy, a klub sportowy może być jego członkiem (art. 8 ust. 1). Ust. 2 art. 8 ustawy o sporcie stanowi, że klub sportowy będący członkiem polskiego związku sportowego uczestniczy we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez ten związek. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy Polski związek sportowy ma wyłączne prawo do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w danym sporcie i ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek. Art. 16 ust. 1 ustawy o sporcie przekazuje nadzór nad działalnością polskich związków sportowych ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, którym nie są jednak objęte decyzje dyscyplinarne i regulaminowe władz polskich związków sportowych związane z organizacją i przebiegiem współzawodnictwa sportowego (ust. 2).

Art. 7 ust. 3 wskazuje, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do polskiego związku sportowego stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach (tekst. jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 ze zm.). Z przepisów określających sposób utworzenia (rejestracji) stowarzyszenia i nadzoru nad nim wynika, że ustawa wiąże tę działalność z szerokim zakresem samodzielności członków, co jest zgodne z celem zrzeszania się osób fizycznych, określonym w preambule jako umożliwienie obywatelom równego, bez względu na przekonania, prawa czynnego uczestniczenia w życiu publicznym i wyrażania zróżnicowanych poglądów oraz realizacji indywidualnych zainteresowań, a także uwzględniania tradycji i powszechnie uznawanego dorobku ruchu stowarzyszeniowego. Zakres autonomii pozostawiony członkom stowarzyszenia wymaga z jednej strony ochrony interesów indywidualnych, a z drugiej strony istnienia organu rozstrzygającego spory między osobami rozmaicie postrzegającymi zróżnicowane formy realizacji wspólnego celu. Jest to zadanie, do którego najpełniej przygotowane są organy wymiaru sprawiedliwości, tj. sądy powszechne, z natury rozstrzygające w postępowaniu cywilnym spory równych sobie podmiotów. Zapatrywanie takie odpowiada treści ustawy, która - jak już wspomniano - odsyła organy nadzoru na drogę sądową w razie potrzeby wykorzystania silnych środków dyscyplinujących, np. grzywny (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2008 roku, V CSK 278/08, LEX nr 784222). Sąd Najwyższy jeszcze pod rządem poprzednio obowiązującego prawa o stowarzyszeniach wypowiadał się za rozpoznaniem spraw z zakresu działalności stowarzyszeń noszących cechy deliktu (*wyrok z dnia 21 grudnia 1970 r., I CR 517/70, OSP 1973/5/88*). Wprawdzie w stosunku członkostwa w stowarzyszeniu przeplatają się elementy publicznoprawne i prywatne (wolność zrzeszania się jako dobro osobiste), jednakże swego rodzaju domniemanie drogi sądowej sądu powszechnego (np. art. 1991 k.p.c.) skłania ku jej potwierdzeniu, wówczas gdy przepisy ustawy nie wyłączają tego wyraźnie, a w istotnych kwestiach (rejestracji i funkcjonowania) potwierdzają nieprocesowy tryb postępowania cywilnego (*uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2003 r., III CZP 93/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 23*).

Analiza przepisu art. 16 ustawy o sporcie – zgodnie z którym nadzór nad działalnością polskich związków sportowych powierzono ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, lecz którym nie są jednak objęte decyzje dyscyplinarne i regulaminowe władz polskich związków sportowych związane z organizacją i przebiegiem współzawodnictwa sportowego mogłaby prowadzić do wniosku o tym, iż decyzje dyscyplinarne i regulaminowe władz związku sportowego nie podlegają kontroli ministra, a zatem i sądowej i są ostateczne.

Jednak w ocenie Sądu konstytucyjne prawo do sądu powszechnego, w sytuacji, gdy sprawa nie należy do drogi administracyjnej nie może być ograniczone, więc roszczenie zgłoszone w niniejszym procesie, jako cywilne podlega zabezpieczaniu w ogólności.

Przechodząc do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia Sąd uznał jednak, że powód niewystarczająco uprawdopodobnił jego roszczenie i dlatego wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Nie sposób zgodzić się z powodem, iż Wydział Rozgrywek PZTS nie był uprawniony po upływie siedmiu dni od odbycia każdego z meczów, w których brał udział zawodnik Wu Chih-Chi dokonywać weryfikacji uprawnień, ponieważ przywołany przez powoda regulamin rozgrywek w pkt 8.3.16.1 wskazuje wprost na możliwość prowadzenia weryfikacji rozgrywek ligowych superligi mężczyzn (...) w terminie 7 dni **od** zakończenia meczu (k. 67). Oznacza to, że Wydział Rozgrywek PZTS był uprawniony podjąć decyzję w dniu 23 stycznia 2014 roku w zakresie meczów odbytych październiku i listopadzie 2013 roku. Nie uprawdopodobnił powód również, że w meczach pierwszej ligi chińskiej nie brał udziału Wu Chih-Chi, gdyż z dołączonego do decyzji tłumaczenia przysięgłego z języka chińskiego wynika, że ten zawodnik brał udział w rozgrywkach ligi chińskiej w dniach 25-29 września 2013 roku (k. 29), a zatem po rozpoczęciu sezonu superligi mężczyzn, co stanowi naruszenie pkt 5.5 regulaminu rozgrywek. Pozostałe zarzuty proceduralne podniesione przez powoda względem decyzji Wydziału Rozgrywek, jak też uchwały Zarządu PZTS utrzymującej w mocy decyzję Wydziału Rozgrywek również nie uprawdopodabniają roszczenia.

W tej sytuacji Sąd uznał, że niespełnienie zasadniczej przesłanki udzielenia zabezpieczenia roszczenia, jaką jest uprawdopodobnienie roszczenia uprawnia Sąd do oddalenia wniosku bez konieczności badania istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, wymagana jest tu bowiem kumulacja przesłanek.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
Sekretarz Sądowy
Sekretarz Sądowy
Paulina Bondel

SĄD OKRĘGOWY W WARSZAWIE